

Μὲ τὴν Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πάντων, Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, ἅγιοι Ἀδελφοί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Μεσσηνίας **κ. Χρυσόστομε** καὶ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος **κ. Κωνσταντῖνε**, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου **κ. Δωρόθεε**, Ποιμενάρχα τῆς Θεοσώστου αὐτῆς Ἐπαρχίας, τὴν ὁποίαν θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως διαποιμαίνετε καὶ πού μοῦ περιεποιήσατε τὴν ἰδιαίτερη τιμὴ νὰ διακονήσω τὸν ἱερὸν ἄμβωνα κατ' αὐτὴν τὴν ἐπίσημον ἡμέραν ἐν τόπῳ Ἱερῷ, διό καὶ Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοὶ Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι, εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα, μέ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, ἐπαναλαμβάνω, κατακλείεται, ὡς γνωστόν, ὁ κινητὸς κύκλος τῶν ἑορτῶν, ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Στὸ κατανυκτικὸ Τριῶδιο καὶ στὸ Τριῶδιο τῶν ῥόδων, τό χαρμόσυνο Πεντηκοστάριο, μᾶς παρουσίασε ἡ Ἁγιοτάτη Ἐκκλησία μας ὅλο τό ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας μὲ κέντρο τὴν Μεγάλῃ καὶ κοσμοχαρμόσυνη ἑορτῇ τοῦ Πάσχα. Κατ' αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν ἑκατὸν καὶ πλέον ἡμερῶν, ἀπὸ τὶς 365 ἡμέρες τοῦ χρόνου, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προέβαλε τῶν πτωσι τῶν Πρωτοπλάστων καὶ τὴν ἀνόρθωσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοῦ γένους μας, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Χαιρετίσαμε τὴν ἔλευσι τοῦ Παρακλήτου στὸν κόσμον καὶ πανηγυρίσαμε τὴν γέννησι τοῦ νέου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐγκαινισμὸ καὶ τὴν ἐκχυσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «**ἐπὶ πᾶσαν σάρκα**». Σὲ στενὸ σύνδεσμον μὲ τὴν ἑορτῇ τῆς Πεντηκοστῆς εὐρίσκεται ἡ παροῦσα ἑορτῇ, ἡ ἑορτῇ τῶν Ἀγίων Πάντων, ἡ σφραγὶς καὶ τὸ τέλος τῆς μεγάλης ἑορταστικῆς περιόδου. Ἔρχεται, δηλαδή, ἡ παροῦσα ἡμέρα σὰν ἀπόδειξις τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμον.

Πανηγυρίζει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας, γιατί μᾶς παρουσιάζει τοὺς καρποὺς τῆς σπορᾶς ἐκείνης, τὸν θερισμὸ τῶν «**λευκῶν χωρῶν**» ποὺ ἐστάλησαν νὰ θερίσουν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ προβάλλει ἔμπροσθέν μας, ὅ,τι πιὸ ὠραῖο ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ πανανθρώπινη ἱστορία. Τοὺς Ἁγίους Πάντας.

Στρατιὰ τρισένδοξη ἀποτελοῦν. Εἶναι αὐτοὶ οἱ ἡρωϊκότεροι τῶν ἀγωνιστῶν. Οἱ εὐγενέστεροι τῶν ἡρώων. Εἶναι οἱ νικηταί. Οἱ θριαμβευταὶ τοῦ κόσμου!

Στρατιὰ ἀπειράριθμη εἶναι.

«**Νέφος**» Ἀγίων.

Δύναται κανεὶς νὰ μετρήσῃ ποτὲ τὰ σταγονίδια ἐνὸς νέφους; Ἀδύνατον νὰ ὑπολογίσῃ καὶ τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἀγίων. «**Μυριάδες μυριάδων**» εἶναι.

Εἶναι ἰδιαζόντως χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ποὺ παρατηρεῖ εὐστοχα ὁ Νικηφόρος Ξανθόπουλος στὸ συναξάριο τῆς ἡμέρας: Οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν τὴν ἐορτὴ αὐτὴ μετὰ τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ νὰ δείξουν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐπέτυχε νὰ ἀγιάσῃ καὶ νὰ σοφίσῃ τὸ ἀνθρώπινο φύραμα καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τοὺς ἀνθρώπους στὴν θέσι τῶν Ἀγγέλων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἴτε μὲ τὴν προσφορὰ τοῦ μαρτυρικοῦ των αἵματος, εἴτε μὲ τὴν ἐνάρετο πολιτεία καὶ διαγωγή των. Καὶ ἔργο ὑπερφυσικὸ διαπράττεται. Κατεβαίνει τὸ Πνεῦμα, ὁ Θεός, καὶ ἀνεβαίνει ὁ χοῦς, ὁ ἄνθρωπος. Ἀνεβάζει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ τὴν θεωθεῖσα σάρκα διὰ τῆς Ἀναλήψεως καὶ ἔλκει μαζὶ τῆς καὶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ πράξουν ἔργα συνδιαλλαγῆς μὲ τὸν Θεό. Οἱ πρὶν ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐνώνονται μὲ τὸν Θεὸν καὶ γίνονται φίλοι Του. Τὰ ἔθνη προσφέρουν τὴν ἀπαρχὴ των, τοὺς Ἁγίους Πάντας.

Ἀληθῶς! Τί φύσεως ἦσαν οἱ Ἅγιοι Πάντες;

Ἦσαν τίποτε ὑπερφυσικὰ ὄντα; Ἄνθρωποι ὅμοιοι μὲ ‘μᾶς ἦταν οἱ Ἅγιοι. Ἐγεννήθησαν καὶ ἔζησαν στὴν γῆ. Σ’ αὐτὴν τὴν γῆ, ποὺ καὶ ἐμεῖς πατοῦμε. Τὴν πότισαν μὲ τὸν ἰδρώτα τους. Πολλοί, ἴσως οἱ περισσότεροι, καὶ μὲ τὸ αἷμα τους.

Ἀκολούθησαν τὸν Ἀρχηγὸ καὶ Σημαιοφόρο τῆς Πίστεώς μας. Τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐτήρησαν τοὺς λόγους Του, τὶς ἅγιες ἐντολές Του. Ἐβάδισαν ἐπάνω στὰ ἵχνη ποὺ μᾶς ἄφησε μὲ τὸ Πανάγιο παράδειγμά Του. Τὰ αἱματοβαμμένα ἵχνη, ποὺ φθάνουν ἕως τὴν ὑπέρτατη θυσία τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ πολλοὶ ἀξιώθηκαν νὰ προσφέρουν καὶ τὴν ζωὴ τους.

Φανατικοὶ Ἰουδαῖοι, Νέρωνες καὶ Δομιτιανοί, Τραϊανοὶ καὶ Δέκιοι καὶ Διοκλητιανοὶ εἶχαν ἀγωνισθῇ τρεῖς ὁλόκληρους μαρτυρικοὺς γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ αἰῶνες νὰ ἐξολοθρεύσουν τὸν νέον Λαὸν τοῦ Θεοῦ, «τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Ναζωραίου» κατ’ αὐτούς. Νὰ καταπνίξουν στὸ αἷμα τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ! Καὶ τὴν βασιλικὴ πορφύρα μὲ τὴν ὁποία περιέβαλε τὴν Ἐκκλησίᾳ Του ὁ Κύριος, τὴν βαμμένη μὲ τὸ Ἀχραντὸ Αἷμα Του, τὴν ἔβαψαν καὶ μὲ τὸ μαρτυρικὸ αἷμα τους ἐκλεκτὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πίστις τῶν Ἀγίων Μαρτύρων δοκιμάσθηκε μὲ πολλοὺς τρόπους. Μὲ ἀγῶνες σκληροὺς ἐναντίον ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν. Μὲ πόνους καὶ κόπους καὶ στερήσεις... Μὲ θλίψεις. Μὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Μὲ χλευασμοὺς καὶ εἰρωνεῖες. Μὲ ἐξορίες καὶ δήμευσι τῆς περιουσίας...

Ἐδοκιμάσθησαν ὅπως **«ὁ χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ»** καὶ ἐξῆλθον γνήσιοι. Σταθεροὶ στήν πίστι. Δυνατοὶ στήν ἀγάπη γιὰ Ῥεῖνον καὶ τοὺς ἀδελφούς. Καθαροὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ὑπέρλαμπροι ἀπὸ τὴν ἀρετή. Ἐδραιωμένοι στήν ὑπομονή καὶ στήν καρτερία. Ἄξιοι νὰ πολιτογραφηθοῦν στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!

Τοῦτο μαρτυρεῖ ἡ Ἱερὰ Νῆσος Μῆλος στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο μὲ τὴν ὑπαρξί σ' αὐτὴν τῶν κατακομβῶν. Τὶς δυσκολίες τῶν Χριστιανῶν μαρτυρεῖ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνυπέρβλητη δύναμι τῆς πίστεως στὸν Χριστόν, ἡ ὁποία γνωρίζει νὰ ἐφευρίσκη τρόπους ὥστε νὰ παραμένῃ ἄσβεστο τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ κηρύττεται ὅτι **«οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἢ σωτηρία»** (Πραξ. δ', 11).

Ἐνα μεταλλεῖο ὑπῆρξαν οἱ κατακόμβες γενικῶς, ὅχι μόνο τῆς Μῆλου. Ἐνα μεταλλεῖο ποὺ δὲν ἐξήγαγον ἀπ' αὐτὸ χρυσὸ καὶ ἄργυρο, ἀλλὰ καὶ τότε ἐβγαζαν καὶ συνεχίζουν νὰ ἐξάγουν ἐξ αὐτῶν πλούσιο μετάλλευμα Πίστεως καὶ Ἐλπίδος. Μία μελέτη τῶν ἐπιταφίων ἐπιγραφῶν σ' αὐτές, θὰ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ δείξῃ τὸν πνευματικὸ θησαυρὸ «τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ναζωραίου». Φανερώνει:

α) **Πίστι στήν αἰώνιο ζωή.** Πουθενὰ δὲν συναντᾷ κανεὶς στὶς κατακόμβες τὸ μελαγχολικὸ ἐκεῖνο **«ἀφηρηπάγη»** ἢ **«ἀπηλλάγη τοῦ ζῆν»**, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ **«μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»** εἰδωλολάτρες, ἀλλὰ τὸ γαλήνιο Χριστιανικὸ ρῆμα **«ἀνεπαύσατο»** ἢ **«ἐκοιμήθη»**.

β) **Πίστι στήν ἀνάστασι, «προσδοκῶντες ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».** Πλησμονὴ πίστεως στήν ἀθανασία. Ζοῦν καὶ ἀποθνήσκουν «οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ναζωραίου» μὲ τὸ γλυκὺ μεδίαιμα τῆς ἐλπίδος καὶ μυριόστομη νικητήρια ἰαχὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ μνήματά των ἀνὰ τοὺς αἰῶνες: **«Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον»;**

γ) **Εἰρήνη.** Μὲ εἰρήνη, τὸν καρπὸ αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅχι μὲ γόους καὶ σπαραγμοὺς προπέμπουν οἱ ζῶντες «ὁπαδοὶ τοῦ Ναζωραίου» τοὺς μεταστάντες στήν αἰωνιότητα. **«Εἰρήνη σοι ἦτω», «Εἰρήνη σοι ἐν οὐρανῷ», «Τὸ πνεῦμα σου εἰς εἰρήνην».** Ἐν εἰρήνῃ ζοῦν ἐπὶ τῆς γῆς παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ζωὴ τους, κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες, εἶναι διαρκῶς **«κρεμαμένη ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν»** των καὶ **«ἐν εἰρήνῃ»** πιστεύουν ὅτι ζῇ ἐκεῖνος ποὺ μετέστη καὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἀξιωθοῦν νὰ ζήσουν στὸ βασίλειο τῆς ἀπέραντης εἰρήνης.

δ) **Χαρά.** Μὲ χαρὰ ζοῦσαν, μὲ χαρὰ ὥδευαν στὸ Μαρτύριο! Χαρὰ στὸν πόνο,

χαρὰ καὶ στὸν θάνατο! **«Χαρὰ ὑμῶν ἐν Θεῷ», «Χαίρετέ μοι φιλόθεοι καὶ καλοὶ νεόθηροι»** (νεοσυλληφθέντες στὴν πίστι, νεοφώτιστοι).

ε) **Γαλήνια ἀντιμετώπισις τοῦ πόνου.** Ἐξ αἰτίας τῶν ἀλλεπάλληλων καὶ σκληρῶν διωγμῶν ὁ θάνατος ἦταν ὁ συχνότερος ἐπισκέπτης στὰ σπίτια τῶν «ὀπαδῶν τοῦ Ναζωραίου», ὅμως δὲν ἐκυριαρχοῦσε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἀπελπισία καὶ ἀθεράπευτη ὀδύνη. Ἐκυριαρχοῦσε πάντοτε ὁ Χριστός, ὁ Παρηγορητής, ὁ **«Πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν»** γι' αὐτὸ καὶ ἀντιμετωπίζετο γαλήνια ὁ πόνος: **«Μνησθείη σου, τέκνον ὁ Κύριος», «... τέκνον τὸ πνεῦμα σου εἰς ἀνάπαυσιν».**

Παντοῦ στὶς ἐπιταφίους ἐπιγραφές τῶν κατακομβῶν κυριαρχεῖ ἡ ἐξ ὕψους παρηγορία. Γιὰ τὸν ἀπελθόντα τὰ ἀπομένοντα μέλη τῆς οἰκογενείας ἀκράδαντα φρονοῦν ὅτι **«ζῇ ἐν Θεῷ».**

Εὐρισκόμεθα ὅμως εἰς τὴν Μῆλον καὶ μάλιστα μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως πέντε ἐτῶν ἀπὸ τὴν ἀνακήρυξί της, διὰ τῶν ἀόκνων κόπων καὶ συνετῶν φροντίδων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου της **κ. Δωροθέου Β',** εἰς ἱεράν Νῆσον καὶ θὰ ἦταν πρέπον νὰ ἀναφερθῶ σέ μία ἄγνωστη στοὺς πολλούς, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι πασίγνωστη ὡς μνημεῖο ἀθανάτου πολιτισμοῦ ἐπιτάφιο ἐπιγραφή ἀπὸ τίς κατακόμβες της. Προέρχεται ἀπὸ τὸν τάφο ὁλοκλήρου οἰκογενείας: **«Οἱ πρεσβύτεροι οἱ πάσης μνήμης ἄξιοι, Ἀσκληῆς, καὶ Ἐλπίζων, καὶ Ἀσκληῆς δεύτερος, καὶ Ἀγαλλίας διάκονος, καὶ Εὐτυχία παρθενεύουσα, καὶ Κλαυδιανὴ παρθενεύουσα καὶ Εὐτυχία ἡ τούτων μήτηρ ἔνθα κεῖνται...»**

Μία ὁλόκληρη Χριστιανικὴ οἰκογένεια κεῖται ἐδῶ. Μία πολυμελὴς οἰκογένεια ἀφιερωμένη ἐξ ὁλοκλήρου στὸν Θεόν. Μία οἰκογένεια πού ἀνέδειξε ἐργάτας Χριστοῦ. Τρεῖς ἱερεῖς καὶ τρεῖς παρθένους στὴν διακονία τοῦ Κυρίου προσέφερε ἡ ἁγία οἰκογένεια τῆς Μήλου. Καὶ τὰ ὀνόματά τους ἀκόμη ἐμπνέουν: **Ἐλπίζων** ὀνομάζεται ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς. **Ἀγαλλίας** ἡ μία διάκονος καὶ **Εὐτυχία** ἡ ἄλλη παρθένος. **Εὐτυχία** - ὄνομα καὶ πρᾶγμα - ὀνομάζεται καὶ ἡ μητέρα. Εὐτυχὴς ἔζησε μέ τὰ ἔκγονά της στὴν Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα ἐδῶ στὴν Μῆλο, εὐτυχὴς τώρα **«ζῇ ἐν Θεῷ»** στὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ μέ τὰ ἕξ εὐλογημένα της παιδιὰ!

Πόσα δέ ἔχει νὰ μᾶς 'πῇ σήμερα ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ καὶ ἡ οἰκογένεια στὴν ὁποία εἶναι ἀφιερωμένη! Σέ μιά ἐποχὴ πού τὴν Χώρα μας τὴν μαστίζει ἡ ὑπογεννητικότητα, σέ μιά ἐποχὴ πού τό ἀντιεκκλησιαστικὸ καὶ ἀντικληρικὸ πνεῦμα ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια ἀποδίδει, δυστυχῶς, καρπούς μέ τό νὰ μειώνεται ὁ ἀριθμός

τῶν ἱερέων καί οἱ ἑφημεριακές θέσεις νά κενώνωνται, ἅς χαρῇ ἡ ἱερά Νῆσος Μῆλος, ἅς χαροῦν τά νησιά τῆς Ἑλλάδος μας πού ἔδωσαν τέτοια διαμάντια στόν Χριστιανικό πολιτισμό, ἔμψυχους ναούς πύ τραπεζοῦς ἀπό τά πασίγνωστα καί ἀξιοθαύμαστα ὡς ἔργα τέχνης εἰδωλεῖα. Καί ἅς φιλοτιμηθῇ καί σήμερα ἡ πατρίδα μας νά προσφέρῃ στόν Χριστό τέτοιες οἰκογένειες, ἀληθινούς ζωντανούς θησαυρούς!

Στούς ἀγίους Πάντες ὅμως, ἐκτός ἀπό αὐτούς πού ἀγωνίσθηκαν τόν ἀγῶνα τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς καί ἐβάστασαν μέ καρτερία τόν σταυρό τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον αὐτό, συμπεριλαμβάνονται καί αὐτοί πού ἐμαρτύρησαν διὰ Χριστόν τό καθημερινό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως. Οἱ Ὁμολογηταί, πού ὠμολόγησαν τήν καλήν ὁμολογίαν **«ἐνώπιον ἐθνῶν τε καί Βασιλέων»** (Πραξ. θ', 15). Οἱ ἱεράρχαι, πού ἐποίμαναν θεοφιλῶς τό Ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ καί ἐστήριξαν τήν ὀρθή πίστι. Οἱ Ὅσιοι καί οἱ Ἀσκηταί, πού ἐσταύρωσαν τήν σάρκα **«σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις»** (Γαλατ. ε', 24). Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πού ἔζησαν στήν γῆ τῶν πειρασμῶν καί τῶν δοκιμασιῶν, ἀλλά πού **«ἐπολιτεύοντο»** σάν νά εὐρίσκονταν στόν οὐρανό. Καί μαζί μ' αὐτούς οἱ Προφῆται, οἱ Δίκαιοι καί οἱ Προπάτορες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἔζησαν κατά Νόμον καί **«ἐμαρτυρήθηκαν διὰ τῆς πίστεως»** περιμένοντες τήν ἐπαγγελία (Πρβλ. Ἑβρ. ια', 39). Καί ἐξαιρέτως ἡ Ἁγίων Ἁγία Παρθένος καί Θεοτόκος Μαρία.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ἀγωνίσθηκαν γιά τόν Χριστό σέ ἓνα κοινό στάδιο, τό στάδιο τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς, ἐνός Θεοῦ δοῦλοι ἦσαν καί ἀπ' Αὐτόν ἀξίως ἔλαβαν τούς στεφάνους τῆς νίκης. Ἐτσι ἡ κοινή Τους ἑορτή, σήμερα, εἶναι κοινή παρόρμησις σ' ὅλους τούς πιστούς, πού πιστεύουν στόν αὐτόν Χριστόν, πού εἶναι δοῦλοι τοῦ ἰδίου Θεοῦ καί ἀγωνίζονται ὅπως καί ὅλοι ἐκεῖνοι στόν στίβο τοῦ ἀθλήματος τῆς κατά Χριστόν πολιτείας. Παρόρμησις, ἀλλά καί βεβαία ἐλπίς, ὅτι τήν δόξα ἐκείνων θά κατακτήσουν καί οἱ σημερινοί ἀγωνιστές καί στό χορό ἐκείνων θά συναριθμηθοῦν καί ἐκεῖνοι, πού βαστάζουν σήμερα **«τό βάρος τῆς ἡμέρας καί τόν καύσωνα»** (Ματθ. κ', 12). Ὅτι ἡ ἑορτή αὕτη θά εἶναι αὔριο καί δική μας ἑορτή, ὅταν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εὐδοκήσῃ νά μᾶς καλέσῃ στόν εὐτυχῇ κόσμο τῆς θριαμβεύουσας στόν οὐρανό Ἐκκλησίας. Γιατί μέ τήν ἐλπίδα αὕτη ζοῦν τά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι καί αὐτά πού ἀκούουν σήμερα τό: **«Τοῦ Κυρίου μου πάντας ὑμῶν τούς φίλους. Εἴ τις δέ μέλλων, εἰς τούς πάντας εἰσίστω»**, κάποτε θά συνεορτάζουν καί θά συνεορτάζωνται μαζί μέ Αὐτούς. Γένοιτο!